

13 Φεβρουαρίου, 1995

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ,
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στές]

SOUTHFIELDS INDUSTRIES LTD,

Εφεσείοντες-Αιτητές,

ν.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ,

Εφεσίβλητου - Καθ' ου η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1142)

5 Φορολογία — Επαγγελματικός Φόρος — Ο περί Δήμων Νόμος του 1985 (αρ. 111/85) άρθρο 104(1)(β) — Πρόσωπο που κατέχει επαγγελματική άδεια εντός οιωνδήποτε δημοτικών οριών δεν υποχρεούται να λαμβάνει άλλη άδεια εντός οιωνδήποτε άλλων δημοτικών οριών εκτός αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 104(1)(β) του νόμου.

Ερμηνεία νόμων — Ποίος ο σκοπός της ερμηνείας των νόμων — Εφαρμοστέες αρχές.

Ερμηνεία φορολογικών νόμων — Πώς πρέπει να ερμηνεύονται.

10 Λέξεις και Φράσεις — “Μόνιμος τόπος εργασίας” στο άρθρο 104(1)(β) του περί Δήμων Νόμου του 1985.

Λέξεις και Φράσεις — “Παραμένη” στο άρθρο 104(1)(β) του περί Δήμων Νόμου του 1985.

15 Λέξεις και Φράσεις — “Καθ' οιονδήποτε χρόνον” στο άρθρο 104(1)(β) του περί Δήμων Νόμου του 1985.

Λέξεις και Φράσεις — “Περίοδος” στο άρθρο 104(1)(β) του περί Δήμων Νόμου του 1985.

20 Οι εφεσείοντες που ασχολούνται με την παραγωγή, εμφιάλωση και διανομή αναψυκτικών και παρόμοιων προϊόντων έχουν ως μόνιμο τόπο εργασίας τα υποστατικά τους στο Δήμο Στροβόλου

στον οποίο και καταβάλλουν επαγγελματικό φόρο.

Η προσφυγή των εφεσείοντων εστρέφето εναντίον της απόφασης του Δήμου Λευκωσίας με την οποία απορρίφθηκε αίτημά τους για απαλλαγή από την καταβολή επαγγελματικού φόρου που ο εφεσίβλητος Δήμος επέβαλε σ' αυτούς για το έτος 1988, που ανερχόταν στο ποσό των ΛΚ239.

5

Σαν λόγοι εφέσεως αναφέρονταν ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο:

1. Εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη την προϋπόθεση του άρθρου 104(1) (β) του περί Δήμων Νόμου του 1985 (αφ. 111/85) (ο Νόμος), η οποία προνοεί ότι για την απόκτηση επαγγελματικής άδειας απαιτείται η παραμονή εντός οιωνδήποτε δημοτικών ορίων για περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε μέρες,
2. έδωσε εσφαλμένη ερμηνεία στην πιο πάνω προϋπόθεση, και,
3. εσφαλμένα αγνόησε τους ισχυρισμούς περί αντίσυνταγματικότητας των αιτητών και ιδιαίτερα του Άρθρου 24.4 του Συντάγματος.

10

15

Το ερώτημα στο οποίο επικεντρώνεται η όλη υπόθεση είναι κατά πόσο οι εφεσείοντες καλύπτονται από την εξαίρεση του άρθρου 104(1)(β) του νόμου. Το ερώτημα ουσιαστικά αφορά την ερμηνεία της φράσης "καθ' οιονδήποτε χρόνον διά περίοδον υπερβαίνουσαν τας δεκαπέντε ημέρας".

20

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου αποφάνθηκε ότι:

1. Οι λέξεις σ' ένα νομοθέτημα γενικά ερμηνεύονται με τη συνήθη τους έννοια αλλά και με βάση τα συμφραζόμενα, έχοντας υπόψη το αντικείμενο και το σκοπό του νόμου.
2. Ο κανόνας για αυστηρή ερμηνεία φορολογικών νόμων δεν εφαρμόζεται σε πρόνοιες που παρέχουν στο φορολογούμενο ανακούφιση ή έκπτωση.
3. Με βάση τη νομοθεσία που ίσχυε προηγουμένως, προϋπόθεση για επιβολή φορολογίας ήταν η άσκηση κερδοφόρας επιχείρησης εντός των δημοτικών ορίων για το διάστημα που πρόβλεπε ο Νόμος.
4. Πρόθεση του νομοθέτη, με το άρθρο 104(1)(β) του νόμου,

25

30

- 5 είναι η αποφυγή επιβολής περισσοτέρων της μιάς φορολογίας, εκτός ωρισμένων περιπτώσεων. Η πρόθεση αυτή συνάδει και με την ιδιαίτερη φύση του επαγγελματικού φόρου ο οποίος έχει εκτός από τα χαρακτηριστικά της φορολογίας και εκείνα του τέλους.
- 10 5. Ο συνδυασμός της λέξης “παραμένη” με τον όρο “μόνιμος τόπος εργασίας” στο επίδικο άρθρο δείχνει ότι ο νομοθέτης είχε πρόθεση να απαιτούνται συνεχείς δεκαπέντε μέρες αφού και από τις δύο φράσεις προκύπτει το στοιχείο της μονιμότητας.
- 15 6. Οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 104(1)(β) του Νόμου και που είναι ο μόνιμος τόπος εργασίας ή η διεξαγωγή εργασίας για συνεχή περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε μέρες δεν υπάρχουν στην παρούσα υπόθεση και συνεπώς οι εφεσεϊόντες καλύπτονται από την εξαίρεση του επίδικου άρθρου.
- 20 7. Ενόψει των ανωτέρω δεν θα εξεταστεί το επιχείρημα των εφεσεϊόντων για παραβίαση του Άρθρου 24.4 του Συντάγματος.
- Η έφεση επιτρέπεται. Η πρωτόδικη απόφαση και η προσβαλλόμενη διοικητική απόφαση ακυρώνονται με έξοδα εναντίον των εφεσιβλήτων.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- 25 *Κυπριακή Δημοκρατία v. Ματθαίου. Απόφαση ημερ. 12.7.1990*
- Κυπριακή Δημοκρατία v. Αντωνίου & Άλλων, (1993) 3 Α.Α.Δ. 325*
- The American Export Lines Inc. v. The Mayor, Deputy Mayor Councillors & Townsmen of Larnaca, 19 C.L.R. 206*
- 30 *Compagnie Nationale Air France v. Δήμου Λευκωσίας. Απόφαση ημερ. 20.6.1989*
- Εταιρεία Λεωφορείων Λευκωσίας Λτδ v. Δήμου Στροβόλου. Απόφαση ημερ. 25.11.1991*
- Οικονόμου & Άλλος v. Δήμου Λάρνακος. Απόφαση ημερ. 22.5.1991*

Καρκώτης & Άλλη v. Δημοκρατίας. Απόφαση ημερ. 14.2.1990

Littman v. Barron, [1951] 2 All E.R. 393

The Chairman & Members of the Municipal Corporation & Townsmen of the Town of Nicosia and the Mayor, Deputy Mayor, Councillors & Townsmen of the Town of Nicosia v Rologis (1963) 2 C.L.R. 90

5

PASYDY & Others v. The Municipality of Nicosia (1978) 3 C.L.R. 117

Voyias v. The Republic, (1974) 3 C.L.R. 390.

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης του Προέδρου Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Α. Λοΐζου, Π.) που δόθηκε στις 30 Μαΐου, 1990 (Προσφυγή αρ. 31/89) με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή των εφεσειόντων εναντίον της επιβολής σ'αυτούς επαγγελματικού φόρου για το έτος 1988 ανερχομένου στο ποσό των £239,- από τους εφεσίβλητους - καθ' ους η αίτηση.

10

Γ. Αμπίζας για Στ. Αμπίζα και Σία, για τους εφεσειόντες-αιτητές.

15

Τ. Καρακάννα (κα) για Ν. Μιχαηλίδη, για τον εφεσίβλητο-καθ' ου η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδώσει ο δικαστής Φρ. Νικολαΐδης.

20

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Οι αιτητές-εφεσειόντες είναι ιδιωτική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης διά μετοχών και ασχολούνται κυρίως με την παραγωγή και/ή, παρασκευή, εμφιάλωση, διανομή και πώληση αναψυκτικών και παρόμοιων προϊόντων. Οι εφεσειόντες έχουν ως μόνιμο τόπο εργασίας τα υποστατικά τους στο Δήμο Στροβόλου στον οποίο και καταβάλλουν επαγγελματικό φόρο. Είναι παραδεκτό ότι οι εφεσειόντες διανέμουν τα προϊόντα τους σε παγκύπρια κλίμακα και ότι, άνκαι δεν διατηρούν τόπο εργασίας εντός του Δήμου Λευκωσίας, διεξάγουν εργασίες εντός των δημοτικών ορίων Λευκωσίας, διανέμοντας προϊόντα τους. Ο καθ' ου η αίτηση-εφεσίβλητος Δήμος Λευκωσίας καταχώρησε, σύμφωνα με

25

30

το άρθρο 106 του περί Δήμων Νόμου του 1985 (νόμος αρ. 111/85), το όνομα των εφεσεϊόντων στο μητρώο επαγγελματικών αδειών και επέβαλε σ'αυτούς την καταβολή δικαιώματος έκδοσης σχετικής άδειας για το 1988 ποσού £239.

- 5 Στην πιο πάνω φορολογία οι εφεσεϊόντες, με επιστολή τους ημερ. 28.9.1988, υπέβαλαν ένσταση την οποία ο Δήμος Λευκωσίας απέρριψε γραπτώς στις 5.11.1988. Στην συνέχεια κατεχώρησαν προσφυγή με την οποία ζητούν όπως η απόφαση των καθ'ων η
- 10 για απαλλαγή από την καταβολή επαγγελματικού φόρου για το έτος 1988, κηρυχθεί άκυρη και στερούμενη οιοιδήποτε αποτελέ-
- 15 σματος, καθώς και απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη και στερούμενη οιοιδήποτε αποτελέσματος η επιβολή από τους καθ'ων η αίτηση προς του αιτητές επαγγελματικού φόρου.

- Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή των αιτητών οι οποίοι στη συνέχεια άσκησαν εναντίον της απόφασης έφεση. Σαν λόγοι εφέσεως αναφέρονται (α) ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο
- 20 εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη την προϋπόθεση διεξαγωγής εργασιών από τους αιτητές με παραμονή εντός των δημοτικών ορίων των καθ'ων η αίτηση για περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε μέρες καθ'οιονδήποτε χρόνο, (β) ότι έσφαλε στην ερμηνεία που έδωσε στην πιο πάνω προϋπόθεση και ειδικά στο αν η διεξαγόμενη εργα-
- 25 σία από τους αιτητές εντός των δημοτικών ορίων γίνεται κατά τη διάρκεια παραμονής για περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε μέρες καθ'οιονδήποτε χρόνο και (γ) ότι εσφαλμένα αγνόησε τους ισχυρισμούς των αιτητών περί αντισυνταγματικότητας και ιδιαίτε-ρα του Άρθρου 24.4.

- 30 Το άρθρο 104 (1) του περί Δήμων Νόμου του 1985 (αρ. 111/85) προβλέπει:

“104.- (1) Πρόσωπον ασκούν επί κέρδει, εντός οιοιδήποτε δημοτικών ορίων, οιοιδήποτε επιχειρήσιν, επιτήδευμα, εργασίαν ή επάγγελμα λαμβάνει προς τούτο άδειαν συμφώνως προς τας διατάξεις του παρόντος Νόμου:

- 35 Νοείται ότι -

(α) ουδέν πρόσωπον απαιτείται να λαμβάνη πέραν της μιας άδειας εντός των αυτών δημοτικών ορίων κατά την διάρκειαν οιοσδήποτε περιόδου

(β) οιονδήποτε πρόσωπον λαβόν άδειαν εντός οιονδήποτε δημοτικών οριών δεν υποχρεούται να λαμβάνη άλλη άδειαν εντός οιονδήποτε άλλων δημοτικών οριών εκτός εάν έχη μόνιμον τόπον εργασίας εντός αυτών ή παραμένη εντός αυτών διά σκοπούς διεξαγωγής της επιχειρήσεως, επιτηδεύματος, εργασίας ή του επαγγέλματος αυτού καθ' οιονδήποτε χρόνον διά περίοδον υπερβαίνουσαν τας δεκαπέντε ημέρας·

.....”

Είναι παραδεκτό ότι οι εφεσείοντες εξασφάλισαν σχετική άδεια από το Δήμο Στροβόλου και το ερώτημα στο οποίο επικεντρώνεται η όλη υπόθεση, είναι κατά πόσο οι εφεσείοντες καλύπτονται από την εξαίρεση του άρθρου 104 (1) (β) του νόμου. Ουσιαστικά το ερώτημα που χρήζει απάντησης είναι κατά πόσο ο νομοθέτης με τη φράση “καθ' οιονδήποτε χρόνον διά περίοδον υπερβαίνουσαν τας δεκαπέντε ημέρας”, εννοεί την άσκηση επιτήδευσης για συνεχή περίοδο δεκαπέντε ημερών ή για δεκαπέντε ημέρες συνολικά. Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην απόφασή του κατέληξε ότι η φράση “καθ' οιονδήποτε χρόνον” θα πρέπει να ερμηνευτεί όπως και στο αντίστοιχο άρθρο του Κεφ. 240, (άρθρο 156), όπου ο νομοθέτης χρησιμοποίησε την έκφραση “at any one time”, δεν προχώρησε όμως να εξετάσει αν υπήρχαν οι προϋποθέσεις της εξαίρεσης του άρθρου 104 (1) (β).

Σκοπός της ερμηνείας του νόμου είναι η ανεύρεση της πρόθεσης του νομοθέτη. Όπου το λεκτικό της διάταξης είναι σαφές, το Δικαστήριο την ερμηνεύει με βάση τη φυσική και συνήθη έννοια των λέξεων. Οι λέξεις σ' ένα νομοθέτημα γενικά ερμηνεύονται με τη συνήθη τους σημασία, αλλά και με βάση τα συμφραζόμενα, έχοντας δε υπόψη το αντικείμενο και το σκοπό του νόμου. (Βλ. *Δημοκρατία v. Ματθαίου*, Αναθεωρητική Έφεση 832, ημερ. 12.7.1990. Βλ. επίσης *Halsbury's Laws of England*, Τετάρτη Έκδοση, Τόμος 44, παραγρ. 863 - 873). Η ερμηνεία πρέπει να είναι τέτοια που να μην οδηγεί σε παράλογα αποτελέσματα, αλλά στη λειτουργικότητα των νόμων. (Βλ. *Δημοκρατία v. Αντωνίου και Άλλων*).

Η επίδικη διάταξη ή ορθότερα, παρόμοια διάταξη που υπήρχε σε προγενέστερες περί Δήμων νομοθεσίες, απασχόλησε από πολύ παλιά το Δικαστήριο. Στην υπόθεση *The American Export Lines Inc. v. The Mayor, Deputy Mayor, Councillors and Townsmen of Larnaca*, 19 C.L.R. 206, το Δικαστήριο αναφερόμενο στο άρθρο

159 του περί Δήμων Νόμου, τότε Κεφ. 252, που είναι παρόμοιο με το άρθρο 104 του περί Δήμων Νόμου του 1985, (αρ. 111/85) που βρίσκεται τώρα εν ισχύι, αποφάσισε ότι ο νόμος δεν θέτει ως προϋπόθεση για την επιβολή φορολογίας την εντός των
 5 δημοτικών ορίων διαμονή του φορολογουμένου ή τη διατήρηση δικού του γραφείου ή τη μόνιμη απασχόληση του σε επιχειρηματικές δραστηριότητες, αλλά αρκεί η από του φορολογουμένου άσκηση κερδοφόρας επιχείρησης για το χρονικό διάστημα που προβλέπει ο νόμος (τότε επτά, τώρα δεκαπέντε μέρες). (Βλ. επί-
 10 σης *Compagnie Nationale Air France v. Του Δήμου Λευκωσίας*, Προσφυγή 939/87, ημερ. 20.6.1989).

Στην υπόθεση *Εταιρεία Λεωφορείων Λευκωσίας Λτδ. v. Δήμου Στροβόλου*, Προσφυγή 1068/90, ημερ. 25.11.1991, το Δικαστήριο αφού επανέλαβε όσα λέχθηκαν στην υπόθεση *Compagnie
 15 Nationale Air France v. Δήμου Λευκωσίας*, ανωτέρω, τόνισε ότι το καθοριστικό στοιχείο είναι η διεξαγόμενη εργασία να συνιστά κερδοφόρα επιχείρηση, ενώ η παραμονή για τους σκοπούς διεξαγωγής της επιχείρησης εντός των δημοτικών ορίων για περίοδο πέραν των δεκαπέντε ημερών (που προβλέπεται στο άρθρο 104 (1)
 20 (β) του νόμου 111/85), δεν προϋποθέτει διανυκτέρευση ή εγκατάσταση εντός των δημοτικών ορίων, αλλά διεξαγωγή της κερδοφόρας επιχείρησης πέραν των δεκαπέντε ημερών. Επίσης στην υπόθεση *Οικονόμου και Άλλου v. Δήμου Λάρνακας*, Προσφυγή 837/90, ημερ. 22.5.1991, το Δικαστήριο κατέληξε ότι εφόσον οι αιτητές δεν
 25 είχαν μόνιμο τόπο εργασίας εντός των δημοτικών ορίων Λάρνακας, ούτε και παρέμειναν εντός αυτών για σκοπούς διεξαγωγής του δικηγορικού τους επαγγέλματος κατά τη διάρκεια του 1990, για περίοδο μεγαλύτερη των δεκαπέντε ημερών και αφού είχαν ήδη εξασφαλίσει επαγγελματική άδεια από το Δήμο Παραλιμνίου,
 30 εφαρμόζεται η πρόνοια της επιφύλαξης (β) του εδαφίου (1) του άρθρου 104 και συνεπώς δεν υποχρεούνται να εξασφαλίσουν άλλη άδεια από το Δήμο Λάρνακας.

Οι φορολογικοί νόμοι πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά και δεν επιβάλλεται στον πολίτη φορολογία, εκτός εάν το λεκτικό
 35 του νόμου καθαρά επιβάλλει φορολογική υποχρέωση. Ο κανόνας ερμηνείας ότι οι φορολογικοί νόμοι ερμηνεύονται αυστηρά προς όφελος του φορολογουμένου δεν εφαρμόζεται σε πρόνοιες που, σε ορισμένες περιπτώσεις παρέχουν στο φορολογούμενο ανακούφιση ή έκπτωση. (Βλ. *Καρκώτης και άλλη v. Δημοκρατίας*, Προσφυγή 648/88, ημερ. 14.2.1990. Βλ. επίσης *Littman v. Barron* [1951] 2 All E.R. 393, 398).

Επίσης στην υπόθεση *The Chairman and Members of the Municipal Corporation and Townsmen of the Town of Nicosia and the Mayor, Deputy Mayor, Councillors and Townsmen of the Town of Nicosia v. Rologis Co Ltd* (1963) 2 C.L.R. 90, το Δικαστήριο αναφερόμενο στο άρθρο 155 του Κεφ. 240, που ήταν τότε ο εν ισχύϊ περί Δήμων Νόμος, παραθέτει ένα απόσπασμα από τους Halsbury's Laws of England, Τρίτη Έκδοση, Τόμος 36, σελ. 416:

“The language of a statute imposing a tax, duty or charge must receive a strict construction in the sense that there is no room for any intentment, and regard must be had to the clear meaning of the words.”

Έχοντας κατά νου όλα τα πιο πάνω θα προσπαθήσουμε στη συνέχεια να ερμηνεύσουμε το άρθρο 104 (1) (β) του νόμου 111/85 το οποίο, όπως είδαμε, προνοεί ότι οποιοδήποτε πρόσωπο που εξασφάλισε άδεια σε ένα Δήμο, δεν υποχρεούται να λάβει άδεια από άλλο Δήμο, εκτός εάν έχει μόνιμο τόπο εργασίας εντός των δημοτικών ορίων, ή παραμένει εντός αυτών για σκοπούς διεξαγωγής της επιχείρησης ή γενικά του επαγγέλματός του, καθ'οιονδήποτε χρόνο για περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε ημέρες. Είναι φανερό ότι ο νομοθέτης είχε σκοπό να απαλλάξει τους πολίτες από την υποχρέωση έκδοσης περισσότερων της μίας επαγγελματικών αδειών, εκτός ωρισμένων περιπτώσεων. Η πρόθεση αυτή συνάδει και με την ιδιάζουσα φύση του επαγγελματικού φόρου ο οποίος έχει εκτός από τα χαρακτηριστικά της φορολογίας και εκείνα του τέλους, επειδή σε κάποιο βαθμό σχετίζεται και με τις υπηρεσίες που προσφέρονται για την ευχερή και απρόσκοπτη άσκηση του επαγγέλματος ή της επιχείρησης. (Βλ. *PASYDY & Others v. The Municipality of Nicosia* (1978) 3 C.L.R., 117, 136). Η φιλοσοφία της νομοθεσίας είναι η εξασφάλιση της συνεισφοράς εκείνων που ευεργετούνται από τις υπηρεσίες που προσφέρει ο Δήμος (βλ. *Voyias v. The Republic* (1974) 3 C.L.R., 390, 401).

Η πρόθεση του νομοθέτη εξάγεται αβίαστα από τη διατύπωση του άρθρου 104 (1) (β). Απαιτείται “μόνιμος τόπος εργασίας” ή το πρόσωπο “να παραμένει” εντός των δημοτικών ορίων για σκοπούς διεξαγωγής εργασίας. Και οι δύο έννοιες, δηλ. “ο μόνιμος τόπος εργασίας” και η “παραμονή” έχουν την έννοια της διάρκειας. Στην υπόθεση *The Municipal Corporation of Nicosia v. Rologis*, ανωτέρω, αναφέρεται ότι η λέξη “μόνιμος” (permanent), στην αντίστοιχη διάταξη που ίσχυε τότε, σημαίνει

“διαρκή, με πρόθεση να διαρκέσει, επ’αόριστον”. Επίσης στο Λεξικό της Δημοτικής Εταιρείας Ελληνικών Εκδόσεων, Τρίτη Έκδοση, σελ. 443, η λέξη “μόνιμος” ερμηνεύεται ως “σταθερός, αυτός που μένει στον ίδιο τόπο, όχι προσωρινός”, ενώ στο Ελληνικό Λεξικό των Τεγόπουλου - Φυτράκη, Τρίτη Έκδοση, σελ. 472, ως “αμετάβλητος, που μένει πάντοτε ή για μεγάλο χρονικό διάστημα στον ίδιο τόπο ή στην ίδια κατάσταση”. Εξάλλου “παραμένω” σημαίνει “εξακολουθώ να είμαι, διαμένω εν τινί τόπω, μένω διά παντός, διαρκώ” (Θ. Τζαννετάκου, Νέον Λεξικόν, σελ. 1055, ενώ παρόμοια ερμηνεία βρίσκεται και στο Ελληνικό Λεξικό των Τεγόπουλου - Φυτράκη, ανωτέρω, σελ. 571). Και οι δύο λέξεις αποδίδουν την έννοια της διάρκειας και της συνέχειας. Την ίδια έννοια της διάρκειας δίδει και η λέξη “περίοδος” που στη συνέχεια χρησιμοποιεί ο νομοθέτης στο ίδιο άρθρο. Κατά το Λεξικόν της Νέας Ελληνικής Γλώσσης της Πρωΐας, Δεύτερος Τόμος, σελ. 1913, “περίοδος” σημαίνει “χρονική διαίρεσις ωρισμένη, χρονικόν διάστημα”. Η λέξη από μόνη της υποδηλοί χρονική ενότητα. Τέλος, η χρησιμοποίηση του όρου “καθ’ οιονδήποτε χρόνον”, που επαναλαμβάνεται σε όλες τις περί Δήμων νομοθεσίες (“at any one time”), προϋποθέτει ότι το πρόσωπο θα πρέπει καθ’ οιονδήποτε δεδομένο χρόνο να παραμένει εντός των συγκεκριμένων δημοτικών ορίων για περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε μέρες, άλλως δεν θα είχε έννοια η περίληψη του όρου, αφού η επαγγελματική άδεια εκδίδεται, ούτως ή άλλως, για ένα έτος (βλ. άρθρο 108 του νόμου καθώς και το τεκμήριο Α).

Η λέξη “παραμένει” σίγουρα δεν υπονοεί την ανάγκη διαμονής με την έννοια της διανυκτέρευσης, αλλά περιέχει το στοιχείο της συνεχούς απασχόλησης εντός των δημοτικών ορίων για περίοδο πέραν των δεκαπέντε ημερών καθ’ οιονδήποτε χρόνο και όχι την περιστασιακή, έστω και τακτική, απασχόληση του για συνολική περίοδο δεκαπέντε ημερών. Ο συνδυασμός δε της λέξης “παραμένει” με τον όρο “μόνιμος τόπος” δείχνει ξανά ότι ο νομοθέτης είχε πρόθεση να απαιτούνται συνεχείς δεκαπέντε ημέρες, αφού και από τις δύο εκφράσεις προκύπτει το στοιχείο της μονιμότητας.

Δεν πρέπει επίσης να μας διαφεύγει και το γεγονός ότι ο κανόνας που τίθεται με το άρθρο 104 (1) (β) είναι η αποφυγή επιβολής πλειόνων της μίας φορολογίας, εκτός των περιπτώσεων που κατ’ εξαίρεση αναφέρονται και γι’ αυτό η ερμηνεία θα πρέπει να είναι ακόμα στενότερη.

Πιστεύουμε ότι η πιο πάνω ερμηνεία που δώσαμε στις διά-

φορες διατάξεις του νόμου στηρίζεται στη συνηθισμένη και φυσική σημασία των λέξεων του κειμένου μέσα από το οποίο εκφράζεται πρωτίστως η πρόθεση του νομοθέτη.

Οι εφεσείοντες έχουν εξασφαλίσει επαγγελματική άδεια από το Δήμο Στροβόλου και εξαιρούνται της εξασφάλισης άδειας από άλλο Δήμο, εκτός εάν μπορεί να αποδειχθεί ότι διατηρούν σ' αυτόν μόνιμο τόπο εργασίας, ή ότι παραμένουν εντός των δημοτικών ορίων Λευκωσίας για σκοπούς διεξαγωγής της επιχειρησής τους για περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε μέρες. Οι εφεσείοντες έχουν μόνιμο τόπο εργασίας εντός των δημοτικών ορίων Στροβόλου, και δεν υπάρχει μαρτυρία ότι παρέμειναν εντός των δημοτικών ορίων Λευκωσίας για συνεχή περίοδο δεκαπέντε ημερών. Ουσιαστικά, ενώπιόν μας δεν υπάρχει κανένα απολύτως στοιχείο που να καθορίζει τη βάση της σχετικής απόφασης του εφεσίβλητου. Το γεγονός ότι οι εφεσείοντες πωλούν τα προϊόντα τους επί τακτικής βάσεως εντός των δημοτικών ορίων Λευκωσίας, δεν είναι σχετικό γιατί δεν περιλαμβάνεται στις προϋποθέσεις του νόμου. Οι μόνες προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 104 (1) (β) είναι ο μόνιμος τόπος εργασίας ή η διεξαγωγή εργασίας για συνεχή (σύμφωνα με την ερμηνεία που δώσαμε) περίοδο υπερβαίνουσα τις δεκαπέντε ημέρες.

Υπό το φως των πιο πάνω βρίσκουμε ότι δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε με το τελευταίο επιχείρημα των εφεσείοντων ότι η επιβολή επιπρόσθετης φορολογίας αντιβαίνει προς το Άρθρο 24.4 του Συντάγματος, το οποίο εν πάση περιπτώσει, δεν αναλύθηκε σε έκταση από τον ευπαίδευτο συνήγορο των εφεσείοντων.

Η πρωτόδικη απόφαση και η προσβαλλόμενη διοικητική απόφαση ακυρώνονται με έξοδα στην έφεση εναντίον των εφεσιβλήτων.

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα εναντίον των εφεσιβλήτων.